

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania B. P.

przeciwko Zakładowi Emerytalno-Rentowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 10 kwietnia 2024 r.,

zażalenia ubezpieczonej na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 29 lutego 2024 r., sygn. akt I UZ 15/23,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 29 lutego 2023 r., I UZ 15/23 Sąd Najwyższy oddalił wniosek ubezpieczonej B. P. o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Leszka Bieleckiego od rozpoznania sprawy z odwołania B. P. od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji o wysokość emerytury policyjnej.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł pełnomocnik odwołującej się, zarzucając mu naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1) art. 48 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie sprowadzające się braku wyłączenia od rozpoznania sprawy SSN Leszka Bieleckiego, który

implikuje nieprawidłowe obsadzenie Sądu, co implikuje pozbawienia ubezpieczonej prawa do niezależnego, bezstronnego i niezawisłego Sądu w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP rozpatrującego jej wniosek;

2) art. 49 § 1 k.p.c. w związku z art. 48 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 4 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie sprowadzające się do:

- braku wyłączenia od rozpoznania sprawy sędziego Sądu Najwyższego Leszka Bieleckiego,

- braku mocy wiążącej wyroku TK z 23 lutego 2022 r., sygn. akt: P 10/19 w zakresie stwierdzającym prawidłowość procedury powoływania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa do pełnienia urzędu po zmianach wprowadzonych ustawą z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw;

3) art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych UE w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez błędną wykładnię sprowadzającą się do przyjęcia, iż negowana procedura powołania sędziego w trybie wprowadzonych ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw jako sama w sobie przesłanka nie uzasadnia wyłączenia sędziego Sądu Najwyższego, co wyłącza stosowanie prawa europejskiego poprzez naruszenie przepisu prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 29 § 3 i 4 ustawy o Sądzie Najwyższym,

4) art. 49 § 1 k.p.c. poprzez niezastosowanie, sprowadzające się do błędnego przyjęcia w Zaskarżonym postanowieniu, iż sposób wybrania na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego Leszka Bieleckiego nie ma wpływu na jego osobiste preferencje i apriorycznie negatywny stosunek, w przypadku gdy powołanie na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego po zmianach wprowadzonych ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw iryduje w sposób oczywisty iryduje na osobiste poglądy i przekonania, mające wpływ na niezawisłość sędziego, mając na uwadze podnoszone przez ubezpieczoną zarzuty oczywistej niezgodności z Konstytucją RP art. 13b ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994 r. o Zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa

Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Anty korupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Strąy Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2022 r., poz. 1626), art. 15c Ustawy zaopatrzeniowej, art. 22a Ustawy zaopatrzeniowej;

5) art. 177 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 178 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 8 ust 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez niezastosowanie sprowadzające się do braku dokonania oceny zgodności z Konstytucją RP oczywiście niezgodnych z przepisami Konstytucji RP przepisów art. 29 § 3 i 4 ustawy o Sądzie Najwyższym, ergo pozbawienie ubezpieczonej prawa do sądu.

W związku z powyższym skarżąca wniosła o:

- 1) zmianę w całości zaskarżonego postanowienia poprzez wyłączenie od rozpoznania sprawy I UZ 15/23 sędziego Sądu Najwyższego Leszka Bieleckiego,
- 2) zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej obowiązku zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne.

Zgodnie z aktualnym, właściwym na dzień wydania zaskarżonego postanowienia i wniesienia zażalenia, brzmieniem art. 394¹ k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną, postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia bądź w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Z dniem 7 listopada 2019 r. został uchylony § 2 tego artykułu, który stanowił, że w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z

wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c., a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Należy więc przyjąć, że katalog postanowień zaskarżalnych do Sądu Najwyższego jest zamknięty. Podstawy zażalenia na orzeczenie Sądu Najwyższego nie mogą zaś stanowić art. 394^{1a} i art. 394 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 sierpnia 2023 r., III CZ 7/23, LEX nr 3599375).

W obecnym stanie prawnym zażalenie do Sądu Najwyższego na postanowienie o odmowie wyłączenia sędziego jest zatem niedopuszczalne, bowiem postanowienie takie nie mieści się w katalogu rozstrzygnięć Sądu drugiej instancji, które obecnie byłyby zaskarżalne do Sądu Najwyższego zażaleniem.

Wobec powyższego, na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ms]